مديني جي آس

نذير احمد "نذير" ڏيهو

گوشهٔ تحقیقات اسلامی
اسلام آباد ـ پاکستان ـ فون: ۰۳۳۱۳۰۵۱۳۳۵

مديني جي آس

نذير احمد "نذير" ڏيهو

چاپو پهريون: 2017ع

ڇپائيندڙ: گوشہٴ تحقيقات اسلامي

03313051325

MADINY JEE AAS

By: NAZEER AHMED "NAZEER" DEHO

First Edition: 2017

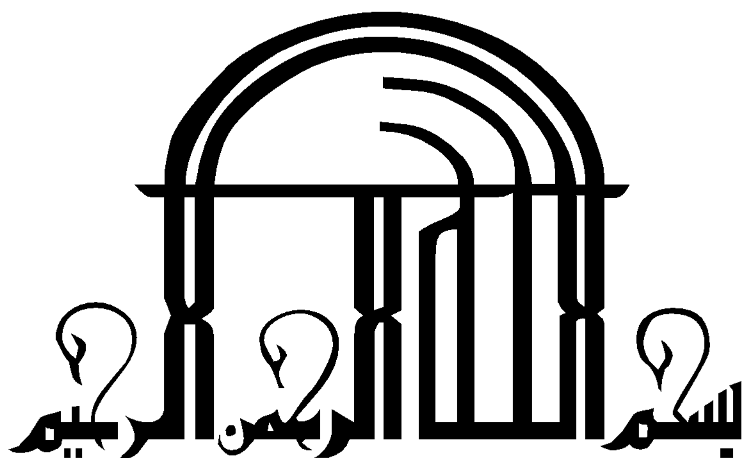
Composing & Design: NASRULLAH

Published by: GOSHA-E-TAHQIQAT-E-ISLAMI

Pakistan.

گوشۂ تحقیقات اسلامی

اسلام آباد۔ پاکستان۔ فون: ۰۳۳۱۳۰۵۱۳۲۵

مَوْلَایَ صَلِّ وَسَلِّمْ دَائِمًا أَبَدًا

عَلٰی حَبِیْبِكَ خَیْرِ الْخَلْقِ كُلِّهِمِ

فهرست

ٻه اکر

جيئن تہ نبي اڪرم ﷺ جن جي ذات مبارڪ اها آهي، جنهن جو مرتبو الله پاڪ پنهنجي ملائڪن سڀني کان گهڻو وڌائيندو رهي ٿو، ۽ الله پاڪ جي انهيءَ سنت تي دنيا جي ڪئين شاعرن پنهنجي شاعريءَ ذريعي عمل ڪيو، ۽ مومنن جي ايمان ۽ حبِ مصطفیٰ جذبي وڌائڻ لاءِ نعتون، مولود ۽ مداحون وغيره ٺاهي عوام آڏو پيش ڪيا. اهڙن شاعرن جو سرواڻ حضرت حسان بن ثابت رضي الله عنه آهي جنهن نبي ڪريم ﷺ جي شان ۾ قصيدا چئي پاڻ سڀني جو شان ڳايو.

سنڌ ڌرتي جيئن تہ سچن عاشقن ۽ محبتي ماڻهن جي ڌرتي آهي، جنهن ۾ ڪيترائي اهڙا عاشق رسول شاعر پيدا ٿيا، جن نبي ڪريم ﷺ جن جي شان ۾ هر شهر ۽ هر ڳوٺ ۾ اهڙا نعتيہ ڪلام ۽ مولود وغيره ٺاهيا جن مان ڪيترائي مقبوليت جي مرتبي تي رسيا.

هي رسالو بہ اهڙي ئي هڪ شاعر جي حمد، نعتن، مولودن ۽ مناجاتن وغيره جو مجموعو آهي، جن کي اسان جي علائقي ۾ محبتي ماڻهن طرفان پسند ڪيو ويو. هي گلدستو سڀاجهڙي سنڌ محنت ڪش ۽ نامور شاعر نذير احمد ”نذير“ جي شاعريءَ جو خوبصورت مجموعو آهي.

مقبوليت ۽ دوستن جي خواهش کي سامهون رکي هن بي بها شعري مجموعي ”مديني جي آس“ کي اداري طرفان اوهان جي خدمت ۾ پيش ڪيو پيو وڃي. ان اميد سان تہ هي مجموعو اوهان دوستن تائين محبت رسول جي خوشبوءِ پهچائڻ ۽ عشق ۾ واڌاري جو ذريعو بڻبو. آمين!

اسلام آباد   ڊائريڪٽر

24، آگسٽ، 2017ع   گوشهءِ تحقيقات اسلامي — پاڪستان

تون ئي غفور خالق، اعلىٰ عظيم تون آن
رحمان نام تنهنجو، بيشڪ رحيم تون آن.

موجود، احد، واحد، معبود، معيد، مبديءُ
الله ذو الجلال، مالڪ مقيم تون آن.

قادر، قريب، رازق، ذو الطول ۽ غني تون،
خالق، خليل، دائم، قائم، قديم تون آن.

تون ئي اول ۽ آخر، ظاهر ۽ تون ئي باطن،
مَلِڪُ القدوس، صادق، هادي، حڪيم تون آن.

عالم الغيب تون ئي، فاضل، شڪورُ مولا،
غفار مقتدِر ۽ سميع العليم تون آن.

مُصور، بصِير معطِي، رافع، رشيد سائين
وارث نصير، صمد، منعم حليم تون آن.

جبار، متڪبر تون، نافع ۽ نور مغني،
ڪر ڪرم ون ”نذير“ تي، قادِر ڪريم تون آن.

نبيءَ جي نور کي هر دم، لکائڻ جي نہ ڪوشش ڪر،
ٻڌي تعريف منهن کي تون، گھنجائڻ جي نہ ڪوشش ڪر،

خدا جو خاص دلبر، دادلو مرسل مٺو آهي،
محمد ﷺ کي بشر جت ڪٿ، تون پائڻ جي نہ ڪوشش ڪر،

زمين ۽ آسمان صدقي، محمد ﷺ جي ٺهيا آهن،
حقيقت ڪان ادا منهڙي، مٽائڻ جي نہ ڪوشش ڪر،

ٿيو بيهوش موسيٰ ع هو، پسي هڪُ نور جو تجلو،
شبِ معراج جي واقعي، ڀلائڻ جي نہ ڪوشش ڪر،

خدا سان رو برو مليو، مٺو مٺڙار مدني آ
عهد ”ولسوف“ کي دل تان، ڀلائڻ جي نہ ڪوشش ڪر،

سوا لک ئي نبين ۾ وڏ محمد شان وارو آ،
نبيءَ کي پاڻ جهڙو تون، بڻائڻ جي نہ ڪوشش ڪر،

محمد جي ثنا هر وقت، ڳائيندو ”نذير ديهو“ ،
عُمر تون بغض ڪيني ۾، وڃائڻ جي نہ ڪوشش ڪر.

تون ئي منو محمد ﷺ، تون ئي پرين پيارو،
تون ئي اڙين اپو جهن، جو آن سڄڻ سهارو،

تنهنجي اچڻ سان هڪدم، در سپ کليا شفا جا،
تو وٽ علاج آهي، هر درد جو نيارو،

هڪ آس دل ۾ آهي، تو در اچي ڏيان دم،
جلدي خدا تہ منهنجو اهڙو ورائي وارو،

هڪڙو بہ ڪم چڱون ڪو، ٿيو ناهي زندگيءَ ۾،
منهنجو جسم گناهن، ۾ آ پريل هي سارو،

سڪرات ۽ قبر ۾ سائين ڪجاءِ تون سولي،
مون عيبدار جو ڪجهہ ڪج، محشر ۾ ڇوٽڪارو،

دل تان "نذير" جي سپ ميٽيو منا مونجهارا،
ڏئي ٿيڪ دل دکيءَ کي، جڳ ۾ ڪيو سوپارو.

ڳڏ هليو جبريل سان اڄ مصطفىٰ معراج تي

دل گهريو دلبر دلارو دلربا معراج تي

ٿيو حڪم جبريل کي وڃ تون وڃي آءُ مصطفىٰ
برهه جون باتيون ڪبيون اڄ دوست دلبر سان صفا
ڪل نبين جو تون وٺي اچ پيشوا معراج تي

بهشت مان برّاق ڪاهي سيگهه مان آيو هلي
نياز نوڙت سان نياپو هي ڏنائين ٿِي ڪلي
اڄ اوهان کي آ گهرايو خود خدا معراج تي

هي نياپو نينهن جو نرمل ٻڌي بس تيار ٿيو
بهشت جي سهڻي سواريءَ تي سڄڻ هو سوار ٿيو
رو برو ربّ سان مليو ٿي مجتبىٰ معراج تي

خوش گهڻو حوران ملائڪ ٿيا ڏسي ايندو نبي
مرحبا سيني چيو ٿي راز رهبر تي ربّي
خاص مهربان ٿو وڃي خير الورا معراج تي

قرب هي رب جو ٿيو جو مصطفىٰ مهمان ٿيو
پاڪ پرور مير مرسل جو اُتي ميزبان ٿيو
دو بدو ربّ سان مليو نور الهدىٰ معراج تي

ويو هٽي پردو اتي ۽ دو بدو ديدار ٿيو
نور جي آڏو اچي بس نورُ ئي تروار ٿيو
عشق جي ٿي ابتداءِ انتها معراج تي

سا اٺارهہ سال جي معراج واري رات هئي
بس خدا جِي مصطفىٰ سان برهہ واري بات هئي
اڄ هلي بي انتها رب جي سخا معراج تي

دل سنديون پوريون ٿيون جو اميدان ويو ڪٽي
جيئن چيو محبوب تيئن خوش ٿي مڃيو اتڙي ڏٽي
ويا ملي بخشش سندا پاڳا پلا معراج تي

پاڳ اهڙو ڪنهن نبيءَ جو اڳ نہ ڪي اهڙو ٿيو
بي وڙن تي وڙ ”نذير“ مير جو ڪيڏو ٿيو
ٿي گهٽي مرسل مٿان رب جي رضا معراج تي.

وسايون رحمتون مولا، محمد جي ڄمڻ سان ئي
پلا ٿيا پاڳ امت جا، عجيبن جي اچڻ سان ئي

ملائڪ، جن، بشر، حوران، خوشيءَ جا گيت پيا ڳائن
ٿيون حيران حوران وڏ، سڄڻ سامهون ڏسڻ سان ئي

زمين کان آسمان تائين، ڏيکاميون نور جون لاٽون
خدا جو نور ٿيو ظاهر، پرينءَ جي اک پٽڻ سان ئي

محمد مصطفىٰ ڄائي، سلامي ڏي پيو ڪَعبو
ويا ششدر ٿي ڪافر، ڪوٽ ڪسرىٰ جي ڪِرڻ سان ئي

مڙهن ۾ جيئن گهريا ڪافر، ٿي پوڄا پاٽ لئہ ساجهر
ٿيا حيران سڀ ڪلما، بُتن واتان ٻڌڻ سان ئي

نبيءَ کي هنج ۾ کڻندي، حليمان جي کلي قسمت
اڳي کان کير وڌ ڏاچن، ڏنو جنهن کي ڏهڻ سان ئي

اکيون ريءَ ڪجل ڪاريون، لبن لالي سنواريل سينڌ
سڀن وصفن سڄڻ سهڻو، سينگاريل هو ڄمڻ سان ئي

قبر سڪرات محشر ۾، "نذير" سولي ڪندو مرسل
بچي ويجبو نظر هڪڙي، پرينءَ جي اُت پوڻ سان ئي

خدا جي واسطي جلدي گهرايو يا رسول اللهؐ!

سڪايل ڪي نہ هت ايڏو سڪايو يا رسول الله!

سدائين هِجر ۾ هتڙي، هنجون ويهي مان هاريان ٿو،
اچي پينار ڪي پنهنجو، بنايو يا رسول الله!

نٿي ساعت سري منهنجي سوا تنهنجي مٺا مرسل
سگهو جلوو مون ڪي پنهنجو، پسايو يا رسول الله!

صبح سانجهي پُڪاريان ٿو، ڪري هت عرض آزيون مان،
زيارت مون ڪي پنهنجي اچ، ڪرايو يا رسول الله!

نہ ڪو ساٿي ثمر آهي، هٿين خالي سنياريان ٿو،
مديني جون گهٽون مون ڪي، گهمايو يا رسول الله!

جهلي جهولي گهري هر دم، دعائون ٿو ”نذير ڏيهو“
سِگهو ئي گنبد خضرا، پسايو يا رسول الله

آمنا جي گود ۾ صلي علىٰ پيدا ٿيو
ٿي خوشي گهر گهر محمد مصطفىٰ پيدا ٿيو.

ڏُور ٿيو سارو انڌيرو، چوڌ طرف چانڊاڻ ٿي
نور جون لاٽان ٻريون، نورُ الهدىٰ پيدا ٿيو.

ڪوٽ ڪسرىٰ جا ڪريا، ڪافور سارو ڪفر ٿيو
دين روشن ٿي پيو خير الورىٰ پيدا ٿيو.

خوب صورت خوب سيرت، جنهن جو ڪو ناهي مثال
مرتبي ۾ مان وارو، مهہ لقا پيدا ٿيو.

جِن پريون، حوران ملائڪ هيج سان چوندا رهيا
محب مولا جو محمد، مصطفىٰ پيدا ٿيو.

غم نہ ڪوئي "نذير" غمخوار آ مرسل منھو
بي سهارن جو سهارو رهنما پيدا ٿيو.

اَغثني ومَدَدنِي يا سيّدا صلي علىٰ
اغثني يا شافعِ محشر محمد مصطفىٰ

مون ڪِني ڪوجهي ۽ ڪمتر جي سِگهو ٻُڌ تون پُڪار،
آ گناهن ۾ وئي گذري سڄي منهنجي ڄمار،
ڪر سگهو نَظرِ عنايت ۽ فضل نالي خدا.

هت چڱائي جَي تہ بدلي ٿي ملي نفرت وري،
بغض ڪيني ڪوڙ جي هت باهہ پئي آهي ٻري،
اڄ ڏکي هن دؤر ۾ مشڪل جيئڻ آهت صفا.

روضہ ۽ اطهر سندو ديدار ٿي مون کي نصيب،
بي ثمر خالي هٿين مان امتي تنهنجو غريب،
پاڻ وٽ جلدي گهرايو، آ ڏکيءَ دل جي صدا.

هي ”نذير ڊِيهو“ تہ تنهنجي آ غلامن جو غلام،
اسم احمد پاڪ تنهنجو ٿو چُمان صبح شام،
سڀ دفع ٿين درد منهنجا ۽ اگهايو سڀ دعا.

مرحبا محبوب منهنجو سونهن پريو سردار آ

آمنا بي بيءَ جي گهر ڄائو منٺو منٺار آ.

مصطفىٰ کان اڳ عرب ۾ هئي رسم ڏاڍي بُري،
ڌيءَ اگر ڪنهن کي ڄمي پئي، سا اچن پوري وري،
بت ڪعبي جي اندر پيا وقت دلبر جي ڪِري،
دُور ٿي ويو ڪل انڌيرو، نور ٿيو نروار آ.

ڪفر ۾ هلچل مچي وئي، بت پيي ڊهندا رهيا،
ڪوٽ ڪسرىٰ جا سمورا ڪونگرا ڪرندا رهيا،
وائڙا ٿي سڀ پوڄاري، هڪ ٻي کان پڇندا رهيا،
ات بُتن سيني جي آڏو هي ڪيو اظهار آ.

جن بشر حوران ملائڪ گيت سهرا پيا چون،
سڪ منجهان صلوات مرسل جي مٺان پڙهندا رهن،
عرش وارا فرش وارن کي مبارڪ پيا ڏين،
اڄ نبين جو پيشوا، ڄايو پرين پڳدار آ.

آسمان ۽ هن زمين تي چو طرف چانداڻ ٿي،
هن سڄي سنسار ۾ سرهي وري سرهاڻ ٿي،
جانور جيتن پکين کي ڄام جي پيي ڄاڻ ٿي،
مرحبا صد مرحبا ارض وسمان جهونگار آ.

سِينڌ سُرما، مصطفيٰ کي اها تيل بي انتها،
لال لبڙا نيڻ نرگس زلف دلڪش ها جُدا،
سو نهن سهڻي جي ڏسي حوران تيڻ لڳيون فدا،
هر طرح سهڻو سنواريل، هي عجب اسرار آ.

دادلو دلبر ڪٺي خوش ٿي حليما پي ڪِلي،
سيني دائن ۾ خدا هن جي ڪئي قسمت پلي،
گود ۾ گوهر ڪٺِي سپ کان وٺي اڳتي هلي،
راهه جنهن سان وئي حليمان راهه سا هيڪار آ.

ڪُل نبين آرزو امت تيڻ لئي ڪئي گهڻي،
آ نبوت کان به بهتر ڳالهه تن کي سا وڻي،
راز اِن کي وڏ گهڻُ خود پاڻ ڄاڻي تو ڏٺي،
شان شوڪت ۾ سين کان هي نبي نروار آ.

بي ڪسن ۽ بي سهارن کي سهارو ويو ملي،
درد مندن کي غمن کان ڇوٽڪارو ويو ملي،
بخت جا چمڪيا ستارا قرب وارو ويو ملي،
غم نه ڪر ڪوي ”نذير“ ويو ملي غمخوار آ.

وسي رحمتون اڄ پيون هن خدا جون
ڪري هر ڪو ڳالهيون سچ جي وفا جون،
ويون پاڙون پٽجي فريب ودغا جون،
رهيون ڪين رسمان تہ ناحق سزا جون،
ختم دور ٿي ويو جهالت جو سارو،

زمين تي ٿيو پيدا نبي نور وارو.

ڪفر جو هيو چوڌ طرف ڪان انڌيرو،
هيو زور ان وقت ڌاڪو لُٽيرو،
جي پورن تہ جيئري پيا ڏيئر سويرو،
اچي ويو امالڪ انهن ۾ بہ ڦيرو،
ڇمي پٽ پيا گهر گهر ڇميو جيئڻ پيارو.

ٽڙيا گل ۽ غنچا وڌي وئي سرهائي،
ٿيو جهنگ سر سبز، سارو سدائي،
مٺي لات ڪوئل، بہ ٻولي ٻڌائي،
هئي جانور جيت جي وات وائي،
مليو پيي ولِهن کي، سچ جو سهارو.

ڪِريا ڪوٽ ڪسرىٰ جا ڪُنگرا نيا را،
ڀڳي ڀت انهيءَ دم، پيا ڪعبي ۾ سارا،
چڙهي ڪافرن جي اکين ويا انڌارا،
ڏسڻ ۾ رڳو آيا نوري نظارا،
ويو روزُ گهَٽبو ڪُفر جو انڌارو.

امڙ آمنا جا ٿيا بخت ڀالا،
محمد چمڻ سان، ٿيس شان اعليٰ،
حليمان جا ٿيا ڀاڳ ڪافي نرالا،
وريو جنهن جو وارو ٿي مالؤن مالا،
خوشيءَ سان ڪنيائين ڀلو ڀاڳ وارو.

مڪي ۾ ٿيا نوري تجلا نُمايا،
محمد کي سينگار مولا ڪرايا،
خوشيءَ جا اچي گيت حورن ٿي ڳايا،
ڏيڻ جِنَ ملائڪ مبارڪ هي آيا،
ٿيو فرش وارن جو وارو نيارو.

نہ گهبراءِ "نذير" وفا دار آيو،
اڙين ۽ ابوجهن جو آذار آيو،
گنهگار جي لاءِ شفادار آيو،
يتيمن غريبن سندو يار آيو،
ڪندو ڏينهن محشر سڄڻ چوٽڪارو.
زمين تي ٿيو پيدا نبي نور وارو.

مهابي خدا جي گهرايو محمد

نہ پل مون کي هتڙي رهايو محمد.

پيو روز سوچيان، ڪڏهن ورندو وارو،
ڪڏهن روضو تنهنجو، مان ڏسندس پيارو،
چپن سان چؤکٹ چمايو محمد.

نہ ڪي ثمر ساتي، هٿين آهيان خالي،
جهلي جهولي خالي، بٹيو هان سوالي،
سگهو پنهنجو درشن، ڪرايو محمد.

خطا بخش تئي شَل، خطا دار آهيان،
نہ ڪم ٿيو چڱو ڪو، گنهگار آهيان،
منڌايون هي منهنجون، مِٽايو محمد.

غمن گونڌرن ۾ ”نذير“ گذاريان،
ڪري ياد مرسل هنجون روز هاريان،
مِنو پاڪ روضو، پسايو محمد.

شل ڏسان مدينو پاڪ، روئي ما سنپاريان ٿو

هت سوا محمد جي، روز هنجون هاريان ٿو.

ڪو ٿمر سُجھي ئي نٿو، ڪراچي سفر ۾ جو،
روز پَهہ پچائيندي، غم انهيءَ ۾ گھاريان ٿو.

عشق مصطفىٰ جي ۾، نير ٿا وهن نيڻين،
باهہ برهہ واريءَ ۾، جِگر جَيرا ڳاريان ٿو.

التجا خدا کي آ، چانئٺ چمان محمد جي،
پاڳ شل وَري منهنجو، روز رب کي ساريان ٿو.

چئي ”نذير ڏيهو“ ٿو، شل مران مديني ۾،
لاش ٿي دفن اُتڙي، هت ڪٽي پڪاريان ٿو.

شان ۾ اعلىٰ اتم آ مصطفىٰ

نور جنن جو آهہ ڇڻ نورِ خدا.

آسمان تان نور جون لاٽان لٿيون،
جنهن گهڙي ڄايو امام الانبياء.

آ طٰہٰ ياسين، مزمل ۾ صفت،
هر اکر قرآن جي ۾ آ ثنا.

طور تان موسىٰ ڪريو بيهوش ٿي،
روبرو رب سان مليو نور الهدىٰ.

شان ۾ گستاخي جيڪو ٿو ڪري،
شخص ان بد بخت سان پڇندو خدا.

ڀاڳ وارا اُمري آهيون اسان،
شافع محشر مليو خير الورىٰ.

جو بہ دم جيئرو رهان مان "نذير"
نعت مرسل جي مان پڙهندس جا بجا.

يا شافع محشر محمد مصطفىٰ

يا احمد مختيار مرسل مھ لقا.

قرآن ۾ تنھنجو بَيان ٿيو شان آ،
ياسين، مزمل ۽ طٰهٰ ذيشانُ آ،
تنھنجو ثنا خوان رب سچو رحمان آ،
تون سرورِ ڪونينُ امام الانبياء.

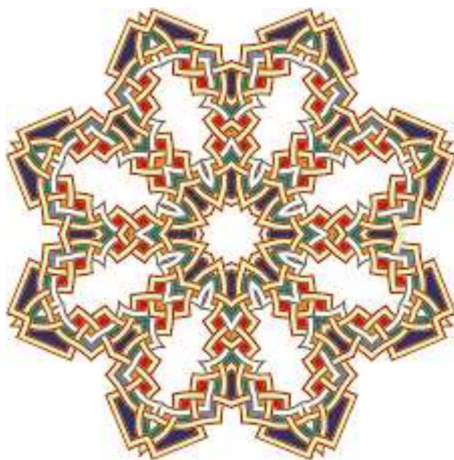
توکي سراج السالڪين پيو چَوان،
۽ راحتِ العاشقين پيو چوان،
۽ مُراد العاشقين پيو چوان،
توکي خدا ڪيو آب ڪوثر آ عطا.

الله جا دلبر دُلارا دادُلا،
تنھنجي اچڻ سان ڀاڳ ٿيا پنھنجا ڀلا،
اي بي سھارن جا سَھارا پرجھلا،
تون ئي مريضِ عشق جي دارون دوا.

ڪوجھا ڪِنا ۽ ڪَم ظرف آھيون اسان،
پوءِ پي اميدون ڪين ٿا لاھيون اسان،
نالو مِٺو تنھنجو چُمي چاھيون اسان،
ڪَر ڀاڄَھ ۽ نظرِ عنايت با وَفا.

تون ئي گنهگارن سندو غمخوار آن،
تون ئي يتيمن بي وڙن جو يار آن،
تون ئي ابوجهن ۽ اڙين آڌار آن،
تون ئي اسان جو آهين رهبر رَهنُما.

ڪَن ٿا جهڪي پيي فرشتہ اُن کي سلام،
جيڪي لِکن تنهنجي ثنا ۽ پاڪُ نامُ،
آهي ”نذير“ تنهنجي غلامن جو غلام،
تون نورٌ مِنَ نُّورِ اللّٰهِ ۽ نُورُ الهُدىٰ.

رحمت للعالمين يا مصطفیٰ توتي سلام
يا شفيع المذنبين نور الهدیٰ توتي سلام

تنهنجي رحمت تنهنجي شفقت ۽ عنايت ٿي ڪپي
بي سهارن بي وڙن جا پر جهلا توتي سلام

تنهنجي آمد سان کُليا سڀُ در شفا جا يا رسول
تون مريضِ عشق جَي دل جي دَوا توتي سلام

آڏني ڪعبي سلام تنهنجي آمد جي مَهَل
نور حق اي مَهہ لقا نورِ خدا توتي سلام

راهہ حق جي تو وٺائي ۽ ڏنو درسِ وفا
تون اسان جو آهين رهبر رهنما توتي سلام

ٿي قبر سڪرات سولي، هانءَ گناهن ۾ غرق
ڪر نظر ڪا شافعِ روزِ جزا توتي سلام

روضہ اطهر پسڻ لئہ، ٿو رَڙي روئي "نذير"
ڪو وَرَي وارو خدا جا دادلا توتي سلام

